

V M I N U L Ě M
Ž I V O T Ě

monika
bittnerová

● ■ pointa

V minulém životě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Monika Bittnerová

V minulém životě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

V M I N U L Ě M
Ž I V O T Ě

m o n i k a
b i t t n e r o v á

● ■ **pointa**

Copyright © Monika Bittnerová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7691-987-7

ISBN e-knihy 978-80-267-5385-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Tato kniha patří všem, kteří svou
podporou umožnili, aby mohla vyjít.*

*V příběhu se objevují motivy, které mohou být
pro některé čtenáře náročné.*

Čtěte, prosím, s ohledem na vlastní duševní pohodu.

PLAYLIST

Trevor Daniel feat. Selena Gomez – Past Life

Artemas – Tattoos

Artemas – Cross My Heart

Aidan Bissett – Planet

Aidan Bissett – Ultraviolet

sombr – 12 to 12

Hozier – Too Sweet

René Rapp – Too Well

Tom Grennan – Royal Highness

Dua Lipa – Happy For You

Miley Cyrus – Rose Colored Lenses

The Neighbourhood – Lulu

Madison Beer – Dead

Madison Beer – Sweet Relief

Tate McRae – run for the hills

Tate McRae – Revolving door

Swedish House Mafia feat. Connie Constance –
Heaven Takes You Home

Alok, The Chainsmokers, Mae Stephens – Jungle

YUNGBLUD – Zombie

Nessa Barrett – HEARTBEAT

Tove Lo – Elevator Eyes

LOVA – One Day Left

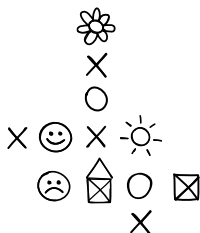
Olivia Rodrigo – bad idea right?

Bazzi – something bout april

Benson Boone – NIGHTS LIKE THESE

Arcane, King Princess – Fantastic

1

„Nad čím přemýšlíš?“ zeptala se Lili, když vešly do šaten.

Millie uhnula pohledem. „Nad tím úkolem do –“

„Nuuudaaa.“

„Nech toho. Právě jsem s tebou byla na józe.“

Lili zakoulela zelenýma očima, jež pod sklíčky kulatých brýlí vypadaly ještě větší než ve skutečnosti. „Ale mohly bychom dělat něco zábavnějšího. Třeba kluci něco vymyslí.“

Millie neodpověděla.

Když vyšly na ulici, šlehl je do tváře vítr od řeky. Millie se nalepily vlasy na rty a batoh, těžký vahou učebnic, se jí zařezával do zad. Lili naproti tomu kráčela vzpřímeně a z jejího blond culíku se neuvolnil ani pramínek.

„Půjdeš se mnou do té knihovny?“ zajímala se a lusкла kamarádce prsty před očima. „Ale teď vážně. Na co myslíš? Dneska jsi celý den mimo.“

Millie mávla rukou k panorámatu. „Nevidíš tu krásu?“

Pannabayský hrad svou černou siluetou narušoval ohnivé barvy západu slunce.

Lili zakoulela očima. „To už jsem viděla stokrát.“

Bylo dvacátého pátého října. Na tohle Millie myslela. A čím urputněji se tomu bránila, tím to bylo horší. Nepřicházelo

v úvahu, že by šla sama na kolej a zírала do zdi. To by nedopadlo dobře.

Prošly travnatým atriem do fakultní knihovny. Lili si pověsila kabát na opěradlo dřevěné židle a odešla pro knížky.

Millie sjela na své židli níž a odemkla mobil. Prsty ji svrběly, zatoužila otevřít instagram a podívat se, co dělá. Celé léto se držela. Přece nezahodí tři měsíce abstinence.

Naštěstí ji vyrušila zpráva od mámy. Na displeji se objevilo selfie rodičů a Aileen před kinem v obchodním centru Silverstone se vzkazem: *Zdravíme! Chybíš tady!*

Pousmála se. Byla v Pannabay už měsíc a týden. Každý druhý víkend jezdila domů, ale pořád si na tu vzdálenost zvykala. Nikdo ji na tenhle šok nemohl připravit. Nové město, nová škola, nový pokoj, noví spolužáci...

Lili práskla učebnicemi o stůl. Millie nadskočila a setkala se s jejím rentgenovým pohledem. „Ven s tím, Amelie, a nedělej blbou.“

Millie zamumlala: „Dneska má narozeniny.“

„Kretén.“

„Mohla bys mu tak, prosím, neříkat?“ zašeptala Millie a poslala omluvný pohled studentům u vedlejšího stolu.

Lili pokrčila rameny a zalistovala učebnicí. „Čerpám jen z toho, co vím.“

„Když já nevím, co víš.“

„To je nevýhoda toho, když se rozkecáš o svém bývalém, zatímco jsi namol.“

Millie se chytla za kořen nosu. Displej jejího mobilu se rozsvítil a Lili po něm zašilhala.

„Nekecej, další zpráva!“ Oči se jí rozšířily. „To je znamení.“

„Jo,“ přitakala Millie, „je to znamení, že jsi mi stáhla aplikaci, o kterou jsem se neprosila.“

„Kdyby tě tak strašně srala, tak už je smazaná... Jak se týpek jmenuje?“

„František,“ zamumlala Millie.

Jeho profil si nepamatovala, byl prostě jeden z mnoha.

Neměla čas si ho připomenout, protože na židli naproti ní dopadl potrhaný batoh a za ním vůně kořeněné kolínské. Dorazil Oskar.

„Co je?“ zeptal se a přelétl pohledem z jedné na druhou.

„Millie napsal další kluk,“ vysvětlila Lili.

Oskar si zahákl za ucho dlouhé blonděté vlasy, odhalil tak černý tunel v uchu, a automaticky shrábnul Milliin mobil. „*Ahoj, nechtěla bys někdy zajít na jídlo?*“ přečetl nahlas.

Millie vystřelila ze svého místa a ohnala se po Oskarovi, ale ten s pobaveným úšklebkem uhnul.

Objevila se známá dlouhá paže ve flanelové košili, která Oskarovi vytrhla mobil z ruky.

„Děkuju,“ naznačila Millie rty, když jí Ben mobil vrátil.

Usmál se. Tmavé vlasy mu ve vlnách padaly do čela, tvář měl dočista oholenou a jeho rty byly dokonce plnější než Liliiny. V klidném moři jeho očí se Millie vždycky ztrácela. Pokud se na Oskara dívalo hezky, u Bena to platilo dvojnásob.

„Doufám, že jsme tady naposledy,“ zašeptal Oskar, když si vytahoval tablet z batohu. „*Tahle část college experience mě teda moc nechytla.*“

Lili k němu posunula jednu z knih. „Prosím. Jakmile budeš hotový s touhle, už sem tenhle semestr nemusíš vkročit.“

„Millie, ty už to máš?“ Ben zamával knihou ve vzduchu.

„Jo, já ji dočetla už, ehm, před měsícem.“

„A půjdeš s Františkem na jídlo, když máš tolik volného času?“ zeptal se Oskar.

„Do toho ti nic není,“ odvětila Millie.

Oskar zvedl ruce na znamení porážky.

„Četli jste ten text, co nám poslala Monroeová?“ vyzvídal Ben.

„Ne,“ odpověděla Lili.

„Jo,“ zamumlala Millie.

Ben se na Millie ztrápeně podíval. „Poslala bys mi, prosím, nějaké poznámky? Jsem v tom úplně ztracenej. Fakt mě nenapadlo, že budu muset řešit filozofii. Monroeová to hrozně hrotí.“

„Mě ty její přednášky náhodou baví,“ poznamenal Oskar.

„Jak to můžeš vědět?“ opáčil Ben. „Vždyť na všech spíš.“

Oskar si poklepal na spánek. „A proto mě baví.“

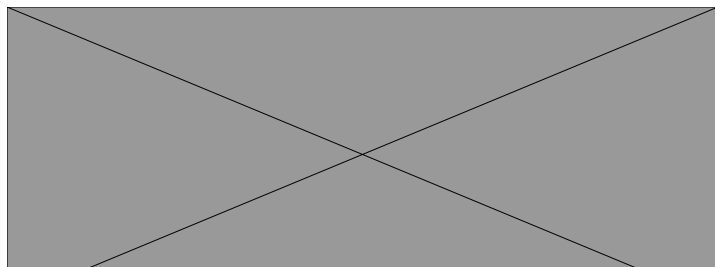
Benovi zazvonil mobil. Hovor si šel vyřídit na chodbu, a když se vrátil, tvář mu planula.

„Co se stalo?“ zeptala se Lili. „Byteček nebude?“

„Nebude,“ zavrčel. „Prý jestli mě nebaví koleje, mám jezdit z domu. To se mi tak chce, vstávat v pět ráno, ty vole. Hlavně že Isabele zaplatí celou svatbu a Andree eurotrip.“

Lili si utřela neviditelnou slzu.

„Třeba si to vaši ještě rozmyslí,“ snažila se ho povzbudit Millie.

„Kdybyste měly zájem, dneska se u nás na pokoji chystá menší beseda,“ nadhodil později Oskar, když se s Benem zvedali k odchodu.

Lili se rozzářila. „Věděla jsem, že mě nezklamete.“

Kluci se rozloučili a odešli. Millie se ponořila do ticha.

Lili se k ní otočila. „Víš, s kým bys doopravdy měla jít na rande?“

„Nevím,“ povzdechla si.

„S Benem.“

Millie se hlasitě zasmála.

„Nevšimla sis, jak se na tebe usmívá?“

„Ben se usmívá pořád,“ oponovala.

„Znám ho čtyři roky. Takhle se usmívá *jen* na tebe.“

Místečko pod hrudní kostí se Millie stáhlo. Všimla si, že se na ni usmívá víc než na ostatní, a uvědomovala si, že jí to dělá radost.

„Ty bys nechtěla jít na rande s Benem?“ pokračovala Lili.

Millie vykoktala změť slabik, než našla slova. „Není to jedno? Nebudu randit se svým spolužákem.“

„Proč ne?“ Lili se zamračila. „Myslím, že je jen otázka času, než tě někam pozve.“

Millie mlčela a ulevilo se jí, když Lili přesunula pozornost zpátky k učebnici. U nedalekého regálu stála extravagantní dvojice. Nevypadali jako jejich vrstevníci, a už vůbec ne jako jejich spolužáci. Dívka s tmavě růžovými vlasy listovala tlustou knihou a mladík s kulatým piercingem v nose jí nahlížel přes rameno.

„Můžeme jít,“ zavelela vítězoslavně Lili a zaklapla učebnici.

Když se za nimi zavřely dveře od knihovny, Lili spustila batoh z ramene a začala se v něm přehrabovat.

„Co je?“ zeptala se Millie.

„Nemůžu najít sluchátka.“

Millie vyčkávavě přeshlapovala na místě a rozhlížela se. Už byla tma, bílé venkovní osvětlení vrhalo na dlažbu jasná kola a vzduch voněl jako blížící se déšť.

V atriu nebyly samy. O zábradlí rampy se v předklonu opíral kluk v džínové bundě. Vypustil z úst cigaretový kouř, přivřel oči a znovu slastně potáhl.

Lili zaklela. „Asi jsem je nechala tam. Počkáš, prosím tě?“

Sotva to dořekla, zmizela v knihovně, zato Millie se nepohnula ani o milimetr. Stála jako přikovaná.

Toho kluka znala.

Když se podíval jejím směrem, cukl sebou a narovnal se. Nedopalek upustil na zem a zadupal ho teniskou.

„Ahoj,“ řekl William.

Byl to jeho hlas. A byl pořád stejně krásný.

V ústech jí vyschlo, takže se zmohla jen na přiškrcené „ahoj“.

„Co tady děláš?“ zeptal se a zarazil si ruce do kapes.

„Chodím sem do školy,“ odpověděla. „Co tady děláš ty?“

Měl by být přece doma v Konroe, bezpečně daleko od ní.

„Jsem tu na návštěvě,“ odpověděl. „Ehm, u mámy.“

Jasně, to dává smysl, pomyslela si.

Ze dveří se vynořilo několik studentů a s nimi i Lili.

„Mám je!“ zajásala Lili. V ruce třímala sluchátka.

Další dva hlasy patřily výrazné dvojici z knihovny, která zamířila k Williamovi. Nevšímal si jich, ještě opětoval Millie pohled. Něco v jeho očích hledala, ale nevěděla co.

Spojení přerušil až poté, co ho kamarád napřímo oslovil. Dívka s růžovými vlasy se mu zavěsila za rameno a on se pod její váhou nepatrně zhoupl. Řekla mu něco, čemu se sama zasmála, ale William ji neposlouchal.

„Tak se měj,“ řekl. Odešel s partou bočním vchodem a už se neotočil.

„Všechno nejlepší,“ zamumlala za ním Millie do tmy.

„Millie?“ oslovila ji Lili.

Millie se rozešla k východu a objala se pažemi.

Lili ji doběhla a položila jí ruku na rameno. „To byl ten tvůj bývalej, že?“

Millie mlčela.

„Co tady dělá? Myslela jsem, že žije v Konroe,“ pokračovala Lili.

Millie slyšela každé slovo s ozvěnou.

„Nevím,“ odpověděla. „Říkal, že přijel za mámou.“

„Uprostřed školního týdne?“

Co tady dělá? pomyslela si Millie.

Proč já?

Proč?

Lili pořád mluvila, mluvila, mluvila a Millie za to byla vděčná. Zmlkla, až když otevřela dveře jejich apartmánu.

Jejich spolubydlící Barb vzhledla od země a zamávala dlaněmi špinavými od hlíny. „Já to hned uklidím! Myslela jsem, že přijdete později.“

Klečela na podlaze obklopena květináči a zeminou sypoucí se ze starých novin na ošklivé vybledlé lino.

„Vždyť se ti to už nemůže vlézt do pokoje,“ namítla Lili, když si skopávala boty.

„To není pravda.“ Barb se zapřela o jednu ze židlí u jídelního stolu, aby si pomohla na nohy, a oprášila si lacláče. „Měla jsem dneska náročné přednášky, potřebovala jsem se odměnit. Jak jste se dneska měly vy?“

Lili se zachichotala. „Hodně zážitků –“

„Ale to bys nepochopila!“ skočila jí Millie do řeči a nuceně se usmála.

Odešly do pokoje, kde se Lili okamžitě rozvalila na svou postel mezi pastelově zbarvené plyšáky a začala projíždět domovskou stránku tiktoku.

Millie patřila pravá strana pokoje. Všechny stěny v apartmánu byly vymalovány na bílo až na pár fleků, o jejichž původu si Millie zakazovala přemýšlet.

Týden před začátkem školy ji do Pannabay odvezl táta, aby se se všemi věcmi nemusela tahat vlakem. Nevěděla, s kým bude bydlet, a tehdy se v kuchyni srazila jen s Annou, která sdílela pokoj s Barb. Millie pak musela po cestě zpět tátovi vysvětlovat, že se nebude stěhovat jen kvůli tomu, že má jedna z jejích budoucích spolubydlících fialové vlasy, potetované paže a septum v nose. Samozřejmě měla strach, s kým v pokoji skončí, ale když se o víkendu vrátila a zjistila, že polovina místnosti mezitím zružověla, uklidnila se.

„Hele!“ Lili se na posteli posadila a ukázala na svůj mobil. „Ten tvůj kámoš má nový *post*. Je to docela virál.“

Pohled na Rona, jak tančí uprostřed tria modelů v zákulisí přehlídky, vykouznil Millie úsměv na tváři. „Už půjdeme?“ zeptala se, jakmile si sundala těžký batoh a odložila ho ke svému psacímu stolu.

*

Z části kolejí, kde bydleli Oskar a Ben, se ozývalo tiché dunění hudby. Ve dveřích se střetly se závanem trávy a usměvavým Oskarem.

„Co si dáte k pití?“ zeptal se. „Máme pivo, všechny rumy, vodku, někdo donesl i slivovici. Anebo ti můžu namíchat protein se spirulinou. Sto procent *vegan*.“

Kluci bydleli ve stejně řešeném apartmánu jako ony. Ten jejich byl ale cítit levným pánským deodorantem, kuchyňskou desku zdobila řada nádob s proteinovým práškem a žádný úklidový rozvrh neexistoval.

„Pro mě pivo,“ řekla Millie.

„Chápu. Aby to nedopadlo jako minule,“ odtušil Oskar.

Millie si odfrkla a neochotně si od něj převzala plechovku. Vešli do osvětleného pokoje. Z vedlejšího, kde byla tma, vycházelo modré světlo, ještě silnější marihuanový závan a dunivá hudba.

Oskar se posadil na Benovu postel a z tmavě modrého povlečení se do vzduchu vznesl odér pánského deodorantu. Ten Benův ale Millie voněl. Opatrně se posadila na kraj a nadskočila, když se jí rám postele zaryl přímo do zadku. Pocucávala pivo, poslouchala rozhovor mezi Lili a Oskarem a prohlížela si lidi proudící dovnitř a ven. Většinu znala od vidění, ale mnoho tváří viděla poprvé.

Ben si povídal s vysokým černovlasým klukem u okna. Občas si všimli, že se na ně Millie dívá, a oplatili jí pohled. Vždy uhnula.

Lili se zvedla. „My si na chvilku odskočíme.“

Oskar naznačil gestem kouření a zmizel za ní.

Millie se na posteli posunula, aby se konečně usadila pohodlněji. Opřela se o zeď a v zádech ucítila vibrace z reproduktorů. Už neviděla ani Bena. Najednou byla uprostřed všech těch lidí sama.

Matrace vedle ní se zhoupala, když si k ní přisedl onen černovlasý kluk. Jejich ramena se letmo dotkla a on jí podal ruku.

„Ahoj, já jsem Tristan. Ben mi říkal, že jsi z Konroe. Moje máma odtamtud pochází. Bydlíme kousek vedle města.“

Měl obří dlaň a pevný stisk.

„Odkud přesně?“ zeptala se Millie.

Tristan řekl jméno nějaké malé vesnice.

„Promiň, to neznám.“

„Jezdí k nám dokonce i autobusy,“ řekl a zasmál se svému vtipu. „Máme kulturák a dobrovolné hasiče. Dokonce jsem přivezl i slivovici.“

„Nech mě hádat. Jsi dobrovolný hasič?“

„Jsem.“ Skousl si ret a hluboce se jí zadíval do očí. „Jak tě to napadlo?“

Millie úsměv ztuhl.

Tristan s ní flirtoval, protože mu sama nahrála.

Jak se mi to podařilo?

Přejel ji pohledem od hlavy k patě. Moc dobře věděl, co dělá.

„Co studuješ?“ vyhrkla.

„Architekturu,“ odpověděl.

Millie potlačila zaúpění, zaklonila hlavu a dopila zbytek piva.

„Chceš donést další?“ zeptal se.

„Vlastně jo. Díky.“ Během čekání na Tristana si hrála se šňůrkami na mikině, ale za pár chvil jí plechovku před obličej strčil Ben.

„Tristan si musel odskočit.“ Posadil se vedle ní a usmál se. „Dík, že jsi mi poslala ten úkol. Moc mi to pomohlo.“

Millie zkoumala jeho úsměv a skoro zapomněla odpovědět. Možná se na ni opravdu usmíval víc než na ostatní.

„M-máš moc příjemné povlečení,“ vykoktala.

„Víš, že to nemusíš dělat,“ řekl.

„Hm?“

„Být na tinderu,“ odpověděl.

Zamračila se. „Proč mi to říkáš?“

Ben se nadechl, ale přerušil ho příchod Lili. Vecpala se mezi ně a s ní dorazilo i zelené aroma.

„Ty, Benny, nemáte tady nějaké obyč brambůrky?“ zeptala se.

Ben se zapřel o matraci a vstal. „Hned to bude, madam.“

„A vezmi s sebou dva panáky tequily!“ Lili se otočila na Millie. „Bavíš se?“

„Myslím, že se mnou někdo flirtoval.“

Lili doširoka otevřela své velké oči. „Ben?!“

„Ten kluk, se kterým se předtím bavil. Tristan.“

Lili si opřela hlavu o zed' a zasněně vydechla. „Miluju kluky v černé.“

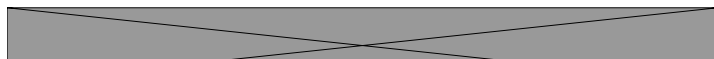
Tristan po zbytek večera předstíral, že Millie nevidí, a Ben se bavil hlavně s ostatními, přestože se držel v její blízkosti. Měla chuť zatahat ho za lem flanelové košile a připomenout mu, že jí neodpověděl.

Připila si s Lili jednou, s Oskarem podruhé a její svět se začal točit. Točil se nábytek, točili se lidé, a nakonec se jí před očima točil i William, kterého viděla před pár hodinami.

Když se vrátily na pokoj, Millie si lehla na postel a otevřela konverzaci s Františkem. Snížila jas displeje, ale i tak viděla všechno rozmazaně.

Srdce jí bušilo nervozitou, a zároveň jí bylo všechno jedno. Z dálky se ozývalo syčení sprchy, které ji uklidňovalo. Lili tu není, může mu napsat, co chce.

Znovu si přečetla Františkovo pozvání a začala fukat do klávesnice.

Ron se při chůzi pohupoval a batoh mu poskakoval ze strany na stranu. „Třešničko!“

Několik lidí v nádražní hale se za ním ohlédlo a Millie se chytla za hlavu.

Když ji objal, švy na jeho blejzru zapraskaly.

Zaryla mu nehty do žeber, aby ji pustil, a pak pokynula k Lili.

„Moc rád tě konečně poznávám,“ řekl Ron.

Lili si ho pečlivě prohlédla od hlavy až k botám. „Já tebe taky.“ Začervenala se. „Ty, ehm, jedeš na nějaké focení?“

„Ano, zítra cestuju kvůli focení dál.“

„A co jedeš fotit?“ vyptávala se Lili.

Ron si vymýšlel a Lili visela na každém jeho slově, dokud se nezastavili před budovou fakulty. „Já ti tak závidím,“ dodala, než se s nimi rozloučila. Dívky postávající před vchodem se na Rona usmály.

„Gratuluju,“ řekl Ron směrem k Millie a zvedl palec. „*Jedna kamarádka.*“

Millie ho praštila do ruky. „Které jsi celou cestu kecal.“

„A ty moc dobře víš proč.“

„Haló?“ zvolala jedna z dívek a vydala se k nim. „Omlouvám se, ale nejsi náhodou Ron Pasternak? Mohla bych se s tebou vyfotit?“

Ron souhlasil a dívka bez váhání vrazila mobil Millie do ruky. Millie se snažila co nejlépe zachytit zubící se spolužačku i Ronův profesionální výraz a neubránila se myšlence, že William by to zvládl daleko lépe.

„V kolik ti to zítra letí?“ zeptala se Millie, když se posadili ve výloze kavárny na hlavním náměstí.

„Až večer,“ odpověděl Ron.

„Stejně je to neuvěřitelný...“ Millie se zahleděla ven na proudící davy lidí.

„Že se mnou máma po devatenácti letech navázala kontakt?“ namítl Ron.

„Pamatuju si, jak jsi mi o tom říkal, jako by to bylo včera.“

„Vždyť červenec nebyl zas tak dávno.“

Millie se zasníla. „Chtěla bych ji někdy potkat.“

„No tak moment, ty máš svou mámu.“

„Na tom *Fashion Weeku* byla za úplnou hvězdu,“ pokračovala Millie.

„Na kterém?“ zeptal se Ron automaticky.

„Víš, že se v tomhle nevyznám,“ zaúpěla.

„Proto nechápu, že si pamatuješ, co měla máma na sobě.“

„Řekla mi to Lili.“

Ron se s úsměvem opřel do křesílka a založil si ruce na hruď. „Kdybych neměl podepsanou *NDA*, tak bych ji v tom vykoupal.“

„A jak je na tom táta?“ zeptala se Millie.

Ronův výraz na okamžik ztvrdl. „O mámě nemluvíme. Ale naštěstí ho rozptylují svatební přípravy.“ Předklonil se a zkontroloval si mobil. „Jo, ehm... dneska jdeme do klubu.“

Následovalo zasmání. „Jako my dva?“

„Co sis myslela? Jsem na jednu noc v Pannabay a je *pátek*.“

Millie našpulila rty. Věděla, že potřebuje rozptýlení, a ná-
vštěva klubu do této kolonky zapadala. „Tak dobře.“

„Dobře?“ Ron zúžil oči. „Ty neprotestuješ?“

*

Ron vyskočil na Liliinu postel, aby si mohl zblízka prohléd-
nout dekorace na její polici. „Jak se téhle holce může líbit styl
mojí mámy, když nemá vkus?“

„Má vkus,“ ohradila se Millie. „Slez a pojď mi pomoci.“

Ron se chvíli hrabal ve skříni, ramínka cinkala o sebe, než
vytáhl jedny černé šaty a zvedl je do výšky, jako by prezentoval
trofej. „Věděl jsem, že mě nezklameš.“

Millie pohlédla na černé koktejlky, které od něj dostala před
půlrokem jako dárek.

„Otoč se,“ přikázala a začala se převlékat.

Ron se vrátil k prozkoumávání Liliiných věcí. Obličej měl
nalepený na její korkové nástěnce a dlaně sepiaté za zády. „Ten
frajer na té fotce, to je její *boyfriend*? Vypadají jako dvojčata.“

„To je její brácha. *Dvojče*,“ vysvětlila Millie a přejela rukama
po látce šatů. Okolo pasu jí byly volnější stejně jako většina její-
ho oblečení. Pak se zamračila na své neoholené nohy, podráždě-
ně si potáhla sukni níž a pustila se do hledání silonek.

Ron nadzvedl jednu ze sošek na stole. „Ty její dekorace jsou
ale kýč. To mi nerozmluvíš.“

Lili rozrazilla dveře a následovala rána. Ron upustil keramic-
kého králíka a ten se rozbil na kusy.

„Proč sem takhle vtrháváš?“ zvolala Millie.

Lili se na ni ani nepodívala. Batoh jí sklouzl z ramene a s tu-
pým žuchnutím dopadl na zem. Zamířila rovnou k Ronovi, oči
zúžené a čelist pevně sevřenou.

Ron ucouvl a narazil do její židle. „Koupím ti novýho!“

„Jo?“ vyštěkla Lili. „A *kde* asi? Tenhle je z design shopu v Berlíně!“

„Omlouvám se!“ Vytáhl z kapsy peněženku a vybral několik bankovek. „Tady máš.“

Lili se sesunula na postel a schovala tvář do dlaní. „Nechci tvoje peníze...“

Millie si s Ronem vyměnila nechápavý pohled. Vzduch v pokoji ztěžkl.

„Lili, stalo se něco?“ zeptala se Millie něžně.

Lili zvedla hlavu a zamračila se. „Proč jsi oblečená, jako bys měla jít do klubu?“ zarazila se a zalapala po dechu. „Můžu jít s váma?“

„Neměla jsi jet domů?“ zamyslela se Millie.

Lili vstala a otočila se ke své skříni. „Ani mě nehne.“

Millie a Lili se do sebe zavěsily. Hlavně Lili potřebovala podporu, protože její černé podpatky se zabodávaly do nerovností na chodníku.

„Půjdem ještě dlouho?“ zeptala se zoufale.

Ron zavrtěl hlavou. „Je to kousek.“

Za chvíli zabočili do úzké a jinak nezajímavé ulice. Klub prozrazovaly jen skupinky kuřáků postávající před vchodem. Všechny dívky byly o hlavu vyšší než Millie, s delšími vlasy i nohama a větším sebevědomím. DJ měl své místo v čele klubu, pod vysokým stropem duněly basy a od stěn se odráželo růžovo-fialové světlo. Strop končil ve druhém patře a podpíraly ho mohutné sloupy obkroužené pásy světel. Kdyby se nad Millie netyčil Ron v celé své slovanské síle, už by utekla.

Zamířili k šatnám, kde ze sebe Millie neochotně svlékla vrstvy teplého oblečení. Vlasy se jí statickou elektřinou zježily. Liliina zlatavá košile dávala na odiv její klíční kosti a pleť se jí na lících třpytila, zatímco Millie se v odrazech viděla jen s černými stíny přes obličej.

„Mám strašnou žízeň,“ postěžovala si Lili.

Ron ji následoval k baru jako poslušný pejsek, ale Millie dav odřízl.

Zavrčela a vykročila bokem. Narazila do skupiny pubertáků a zavadila pohledem o kluka, který vypadal jako William. Takové kluky ale vídala všude.

Jenže tenhle kluk jí pohled opětoval. Do očí mu padaly vlasy, ale i tak zahlédla jiskřičku v jeho tmavých duhovkách.

Chtěla ho pozdravit, ale byli moc blízko reproduktorům. Navíc věděla, že když na něj něco zahuláká, uslyší to všichni včetně Růžovlásky a kamaráda s piercingem v nose.

Zajímalo ji, jestli myslí na totéž: *jak se jim, sakra, povedlo potkat se dvakrát v jednom týdnu.*

Když už se rozhodla zmizet, hudba zeslábla. Cítila na sobě pohledy všech členů skupinky.

Musím něco říct.

„J-jak jste se sem dostali?“

Růžovlásky se zasmála a s vrtěním hlavy odešla.

William se na Millie upřeně díval, ale nic neříkal, i když mu věnovala prosebný pohled.

„Ty nejsi odtud, co?“ prohodil mladík s piercingem. Jeho otázka zněla upřímně. Jelikož v klubu začínalo být nepříjemně těsně, William na Millie kývl, jako by se loučil se starou známou, a pak se i s ostatními vypařil.

Několik lidí do ní vrazilo, byl mezi nimi i Ron.

„Kde vězíš?“ zeptal se ustaraně a odtáhl ji za ruku.

Millie se ohlédla do změti tmavých siluet, ale už je neviděla. Zdálo se jí to? Kolik toho už vypila?

William neřekl ani slovo. *Mohl* to být jen přelud.

Lili stála u baru s panáky průhledné tekutiny mezi prsty. Jeden hned podstrčila do dlaně i Millie.

„Na zdraví!“ zvolali hromadně a zaklonili hlavy.

Millie se na panáka nedůvěřivě podívala. Pach alkoholu ji zaštípal v nose a s výčtkami překlopila obsah skleničky do krku.

Lili se vlnila do rytmu hudby, o Rona se zachytávaly pohledy mladých návštěvníků a Millie se zarazila do země zase o kousek níž.

Nemotorně se pohupovala a občas se otřela o vlhkou látku nebo zpocenou kůži.

Měla pocit, že ji někdo sleduje.

„Je tady strašné horko.“ Lili si zatahala za látku košile na prsou. „Mám žízeň!“

Tentokrát si objednali barevné drinky.

V jednu chvíli se dav okolo nich smrskl a všechny přitiskl k sobě. Millie ještě spatřila Ronovo odhodlání udržet zbytek vodky se spritzerem ve sklenici, ale nakonec červená tekutina stejně vyšpláchla na Liliinu halenku.

Lili začala vřískat a Ron si protřel obličej. Společně uprchli na toalety a Millie zůstala sama.

Odložila svou nedopitou sklenici na bar a vydala se najít klidnější místo, kde by mohla počkat. Hudba polevila, ale tlače-nice rozhodně ne. Někdo do ní strčil. Uhnula a srazila se s vysokým tlustým chlapem. Nevšimla si, kolik je v klubu mužů, dokud se mezi nimi neocitla sama. Zdálo se, že na ni všichni vrhají oplzlé pohledy. Stáhla si šaty přes ramena, aby zakryla výstřih. Strop se přibližoval, vysoké postavy se tyčily výš a výš a ona zapomínala dýchat.

Jeden z těch mužů ji chytil za ruku, ale když se chtěla vyvléknout, sevření zesílilo. Zaryla do jeho kůže nehty volné ruky ve chvíli, kdy ji na sebe strhl.

„Jáááú!“ William zaskučel a zamáchal dlaní ve vzduchu.

„Promiň!“ zvolala Millie a sevřela jeho poraněnou ruku.

Nebyl to duch. Cítila ho pod prsty.

Její škrábance těsně minuly vytetované písmeno, které ale nestihla rozluštit.

Vyvlékl se a ruku schoval. „Jsi v pohodě?“

Už jo.

Vzal ji za ruce, položil si je na ramena a chytil ji kolem pasu. Ve tváři měl ledový výraz, ale jeho dotek pálil.

„To teď jako budeme tančit?“ zeptala se Millie.

„Jsme v klubu,“ odpověděl.

Chtěla vlhkými dlaněmi sevřít jeho tričko mezi prsty, aby se uklidnila. „Ty nechodíš do školy?“

„Chodím.“

„Tak co tady děláš celý týden?“

„To už jsem ti říkal.“

Změřila si ho. „Nevěřím ti.“

„Protože tak dobře poznáš, kdy lžu, co?“

Zamračili se na sebe a William ji stiskl pevněji.

Hudba zesílila.

„To mi nemůžeš říct, co tady děláš?!“

Pomalů se přiblížil. Ještě kousek a mohli by se políbit.

Millie zaklonila hlavu, doufala, že se nadechne jeho vůně, ale narazil do ní jen alkoholový zápach. Nakrčila nos.

Skrz dav se k nim probojoval Williamův kamarád s piercingem.

William stáhl její dlaně ze svého krku, a než ji pustil úplně, pohládl ji. „Jsem rád, že se ti daří. Ahoj.“

Daří?!

V těsném závěsu se objevila Lili s mokrou skvrnou na výstřihu a Ron s protáhlým, nepřítomným obličejem.

Nálada opadla. Lili už nechtěla tančit, stěžovala si na otláčené paty a Ron se pořád roztržitě rozhlížel.

Millie mu posunkem naznačila, že jde k baru.

Co se to právě stalo?

Prodrala se davem a dlouho mávala na obsluhu, ale nikdo si jí nevšímal.

„Co chceš k pití?“ ozvalo se.

„Ehm, vodu,“ odpověděla Millie.

Růžovláška se bezostyšně vecpala vedle ní a zahulákala svou objednávkou a značku drahé vody. Barman se okamžitě podíval jejich směrem a přikývl.

„Will nás neseznámil. Já jsem Apolena,“ řekla.

„Amelie.“

„Já vím,“ odfrkla si. „Afrodité.“

„Ne, Amelie,“ opravila ji Millie.

Jak mohla *takhle* zkomolit její jméno?

„Na účet pana Nového?“ zeptal se barman a postavil před ně vychlazenou láhev vody a dva panáky. Apolena přikývla a už se zase pakovala.

Millie za ní ještě zavolala poděkování, ale už ji neslyšela. Místo ní se objevil Ron, který se díval do země a přejížděl si dlaní po temeni.

„Třešničko, já jsem asi paranoidní. Zdálo se mi, že jsem tě viděl tančit s,“ odmlčel se a hlasitě vydechl, „Williamem?“

Millie sevřela prsty kolem studené láhve. Sklo ji chladilo do dlaní, ale ani to ji úplně neuzemnilo. Nejistě pokývala hlavou.

„Dobrý,“ vydechl si Ron, „takže nemám vidiny.“

„Děkuju za potvrzení.“ Smutně se usmála. „Taky jsem si nebyla jistá, jestli to nejsou jen nějaký divný halucinace, protože tenhle týden jsme se potkali už podruhé,“ vysvětlila a odtáhla Rona do tiššího koutu. „Chodí Will ještě pořád na gympl?“

Ron se zarazil. „Proč se na to ptáš?“

„Protože mi přijde divný, že je celý týden tady.“

„Nevím.“ Uhnul pohledem. „Nezajímá mě, co dělá.“

Basy hudby rachotily do ticha, které se mezi nimi rozprostřelo.

„Neříkej mi, že se k tobě nedostalo, proč odešel,“ zavrčela Millie. „To *musíš* vědět.“

William se vykopal z peřin, v běhu rozrazil dveře koupelny a zhroutil se na dlažbu k záchodové míse.

O chvíli později si utřel tvář hřbetem dlaně a druhou rukou spláchl. Zápach žaludečních šťáv mu v poslední době nebyl vůbec cizí. Když si protřel oči, čáry na mramorovém obkladu létaly přes okenní tabulky až po strop a zpátky na zem.

Opláchl si obličej i pusu a pečlivě vydrhl tři škrábance na hřbetu dlaně, na kterých se ještě pořádně nevytvořil strup.

Narozeninová oslava byla skvělá.

Dokud na ni nenarazil.

Vrávoravou chůzí se vrátil mezi stěny pokoje, který nebyl jeho, a posbíral si své věci. Mrkl na mobil, ale nikdo se po něm nesháněl. Když scházel po schodech, pevně svíral zábradlí a přimhouřenýma očima se už viděl venku.

„Dáš si džus?“ ozval se hlas z kuchyně.

Apolena seděla na židli jen v tričku s logem Metalliky a růžové vlasy jí kolem hlavy tvořily lví hřívu. „Neboj, naši nejsou doma.“

William k ní váhavě přistoupil. Džusem spláchl pachůf v krku a do končetin se mu vrátila jistota. Vyhýbal se Apoleninu pohledu, ale i nábytek v místnosti si pořád hrál s jeho smyslem pro rovnováhu.

Apolena se uchechtla. „Vypadáš strašně. Trochu jsi to přehnal, nemyslíš?“

Položil prázdnou sklenici na pult.

„To tě zas rozhodila ta holka?“ zeptala se.

William se otočil k odchodu. „Díky za džus.“

*

V drogerii si koupil regenerační pásy pod oči, na ulici si je nalepil na tvář a vykouřil cigaretu u zábradlí náplavky. Ten okamžik v klubu se mu pořád vracel. Jak se jí dotkl dřív, než si to stačil zakázat, jak se na něj dívala, když čekala na jeho odpovědi. Věděl, že to byla chyba. Stejně jako věděl, že by ji udělal znovu.

Nedopalek i masku vyhodil do popelnice před jejich domem. Chvilí se do ní díval a přemýšlel, jestli se znovu nepozvrací.

Nakonec zašmátral v kapse pro klíče a vešel do domu. Dlažba z úhledných šedých bloků nenesla ani známku špíny a antracitově černé dveře ladily s pásem schránkových boxů výhradně zámožných nájemníků. Všechno tu bylo rovné, čisté a pod kontrolou. Přesný opak toho, co měl v hlavě.

Už před dveřmi bytu slyšel dětský pláč.

„Jsem doma!“ zavolal, jakmile vešel dovnitř.

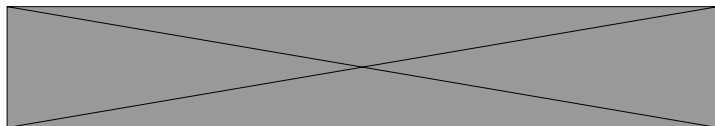
Máma klečela u ohrádky, vřískající Ariel ležela na břiše na pestrobarevné peřince a Amelie, která stála u máminých nohou, se jí sápalá do náruče.

„Jak bylo u Roberta?“ zeptala se máma a posadila si Amelii na bok. „A oslava se povedla?“

Souhlasně zamručel. „Nepotřebuješ, ehm, trochu pomoci?“

Máma zavrtěla hlavou. Prořídlé zrzavé vlasy jí čouhaly z drdolu na všechny strany a spadené ramínko šedého trička odhalovalo vystouplou klíční kost.

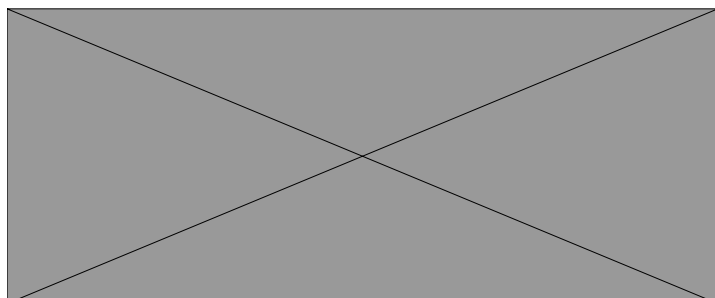
William se zavřel v pokoji a oddechl si. Prošel do sousední koupelny a do umyvadla hodil všechno své oblečení. Látka dopadala jedna přes druhou, těžká, nasáklá potem a cizími doteky.

Otočil kohoutek a vstoupil pod sprchu. Horké jehličky vody ho šlehaly do tváře. Dětský řev slyšel i přes dvě stěny. Za pevně sevřenými víčky mu proběhla předchozí noc, uplynulé léto a prokleté jaro.

Do hrudníku mu vystřelila bolest, vdechl vodu a rozkašlal se. Přetočil kohoutek na druhou stranu a strnul, když se jeho těla dotkl první ledový příval. Slabé nohy ho dlouho neudržely, opřel se o stěnu z bílých kachlíček a klesl na kolena. Když mu začala být zima, odplivl si do odtoku a vypnul vodu.

Telefon na okraji umyvadla zavibroval.

Thomas v kuchyni krájel brambory na dřevěném prkénku, vedle něj stála nevybalená taška s nákupem a na sporáku za jeho zády vřela v hrnci polévka. Na vteřinu se střetli pohledem. Měl už týden nové brýle a William si na ně nemohl zvyknout.

„Illy!“ zvolala Amelie ze své hrací deky.

William ji pohladil po hlavě a protočil klíč v prstech.

„Nebudeš obědvat doma?“ zeptal se Thomas.

„Mám domluvený sraz s Libby.“

Thomasova napjatá tvář se uvolnila. „Tak ji ode mě pozdravuj.“

Na čerstvém vzduchu se mu udělalo lépe, ale když si říhl, musel důkladně polknout.

Libby vyšla z bytovky s úsměvem. William sjel pohledem k jejím nohám v silonkách a krátké sukni. Takhle ji na farmě nevidával.

Úsměv jí zvadl a vztáhla ruku k jeho tváři. „Co jsi dělal? Jsi hrozně bledý. A máš kruhy pod očima.“

Stáhl její dlaň a rozešel se po chodníku. „Slavil jsem. Moc jsem toho nenaspal.“

„A co to máš na ruce?“

Předstíral, že neví, o čem mluví.

„No tohle.“ Libby ukázala na škrábance.

„Nevím. Asi jsem se o něco odřel.“

Zabočili do parku. Stromy už shodily většinu listí, které jim teď křúpalo pod nohama.

„Co jste měli dneska na oběd?“ zeptal se William, aby zaplnil ticho.

„Kachnu s knedlíkem. Vlastně se divím, že jsem vůbec schopná chodit,“ rozesmála se.

Williama její smích strhl a dopředu ho mrzelo, že jí zkazí náladu. „Viš, chtěl jsem se zeptat, jestli bys mi náhodou nemohla dát něco navíc...“

Libby zastavila a zamračila se.

„Neříkám, že chci celý plato.“ Zakoulel očima. „Ale jeden nebo dva prášky navíc by mi bodly.“

„Kdy ti došly?“ zeptala se.

„Včera.“

Zavrtěla hlavou. „Tak to ale vychází. Nebudu ti dávat nic navíc.“ Naklonila hlavu na stranu. „Děje se něco?“

„Nemohla bys mi je pro jednou dát na celý měsíc?“

„Nemohla! Tak jsme se nedomluvili.“

„A nemohla bys udělat výjimku?“ zaúpěl.

Její modré oči mu propalovaly díru do hlavy. „Přece jsme se domluvili, že ti to budu dávkovat. Pět pilulek na čtrnáct dní,“ zopakovala pomalu. „Tohle není sranda.“

„Já vím.“

„Tak proč s tímhle za mnou chodíš? Co se stalo?“

„Nic se nestalo,“ odpověděl příliš rychle.

„Williame.“

„Jen bych chtěl něco do zásoby.“ Rozmáchl pažemi.

„Ty si asi myslíš, že jsem úplně blbá.“

„To není pravda, *Libuško*.“

Založila si ruce na prsou. „Vždyť jsme si v létě řekli všechno.“
Mlčel.

Sáhla do kapsy svého blejzru a vytáhla kus ustřiženého plata s pěti maličkými prášky. Pustila ho na zem a zvedla botu.

William se podíval na zem a pak na ni. „Co si jako myslíš, že děláš?“

„Asi tě vydírám.“

„*Fajn*.“ Prohrábl si vlasy. „Potkal jsem... potkal jsem Millie.“

Spustila nohu zpátky na zem.

William shrábl plátíčko ze země a schoval ho.

Libby na něj stále nechápavě mrkala.

Popošel a posadil se na nedalekou kamennou zídku, ze které byl výhled na střechy domů.

Viděl ji a cítil ji, přestože už uplynulo dvanáct hodin od toho, co s ní tančil.

Libby se opatrně posadila vedle něj a zkontrolovala, jestli si neponičila silonky.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy V minulém životě.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.